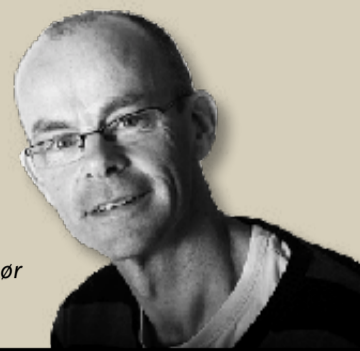

- Hovedinnlegg: Maks 3.500 tegn
- Innlegg og replikk: Maks 1.800 tegn
- Kort sagt: 600-1.000 tegn
- NB: Alle mål inkluderer mellomrom.
- Vi foretrekker ditt innlegg på e-post.
- Innlegg må signeres med fullt navn. Oppgi adresse og telefon. Legg gjerne ved bilde av deg selv
- Konvolutter som postlegges, må merkes med «debatt».

- Redaksjonen forbeholder seg rett til å forkorte.
- Innsendte manus blir ikke returnert.
- Vårt Land betinger seg retten til å arkivere og utgi alt stoff i avisen i elektronisk form i Vårt Lands eget arkiv eller andre databaser Vårt Land har avtale med. Stoffet kan også gjøres tilgjengelig på Vårt Lands internetsider.

«Kjetil Hope skriv på verdi-debatt.no: 'Dersom det nye bladet Essensielt representerer høyresiden, da er jeg plutselig blitt sosialist, og det er kanskje like greit.' Ta del i ordskiftet.»

Johannes Morken, debattredaktør

Utenlandske studenter oppfatter den norske skolen som inkluderende, skriver Per Bjørnar Grande. Bildet er fra Flesberg skole i Buskerud, der elevene synger en sang mot mobbing. Foto: NTB scanpix/arkiv

er norsk skole

mosfære og stor frihet, går også igjen i meldingene.

Forleden fortalte en gruppe hva som skjedde da de var med en skole på skitur. De så medelever hjelpe hverandre opp når noen trynet i snøen. Studentene så på meg med gapende munn – som om dette var oppsiktsvekkende. Felles for mange av studentene fra Spania, Nederland og Belgia var altså at de opplever norsk skole som svært inkluderende. De er vant med at de skolevake blir sett på med forakt.

Imponert. De utenlandske studentene er også imponert over at vi har elever som snakker perfekt engelsk og er IT-sterke og kreative.

De er svært overrasket over at assistentlærere stadig vekk kommer inn i timene og tar seg av de med spesielle behov. De er vant med typen én lærer og 30 elever. At man i norsk skole har slikt som tomannskontorer for de ansatte, betraktes som paradisk, vant som de er til at bare rektor har privilegiet med å

skygge unna massen.

Innhold framfor form er én side ved norsk skole som fremheves. De er også imponert over at skolen legger så mye vekt på moral og verdier og på å utvikle selvstendighet. At man er ute i all slags vær, er også noe som både imponerer (og som bringer fram smilet). Museumsbesøk, som nærmest er hverdagskost i norske byskoler, påsto årets spanjoler skjedde et par ganger i året i deres hjemland.

Norsk skole er ikke perfekt. Enkelte utenlandsstudenter påpeker at norske elever ikke er gode i for eksempel matte og formell grammatikk, andre nevner mangelfull differensiering som svakhet. Men så godt som alle er imponert over norsk skole.

Nostalgi. Hva er det politikere og journalister okker seg over? Er det demoniske tysklærere fra fortida som tyter fram fra underbevisstheten hver gang stortingsmannen går fram på podiet for å tale om norsk skole-

politikk? Er det nostalgi til den gangen man satt stiv med iskolde hender og var livredd den mannlige læreren?

Vil man framheve egen skoleflinkhet? Er de redd for at de skoleflinke ungene deres ikke kommer seg raskt nok fram i livet? Eller er det slik at ettersom man selv gruete seg til skolen, så skal jammen ikke den nye generasjonen ha det så lett heller?

Den beste tilstandsrapporten kommer fra de som har opplevd andre skolesystemer. Her virker det som om norsk skole ikke bare blir sett opp til, det virker som om den på enkelte områder representerer framtida. Skolepolitikk brukt som smertestillende glemsel er et dårlig utgangspunkt for å forstå dagens skole.

Snakket om å heve nivået i norsk skole er ofte basert på ensidighet, forakt for et utvidet dannelsesperspektiv og ren uvitenhet. Det som skal til for å bekjempe lærerforakt og heve statusen til læreren (og skolen generelt), er å finne ut hva som faktisk skjer i skolene.

Feilslått alarm om klimaet

Oddbjørn Heinum
• Nordfjordeid

KLIMAGASSAR

I innlegget «Lerøens floskler» (Vårt Land 17.04.) ser det ut til at Sigbjørn Grønås har god tid når det gjeld å «løfte søstre og brødre ut av fattigdom». Han vil vente med det til den fornybare energien kan erstatte den fossile, for elles vil vi kome til «å ødelegge jorda gjennom katastrofale klimaendringer».

No er det slik at mens ønsket som Bjørn Vidar Lerøen (Vårt Land 13.04.) ytrar om å løfte medmenneske ut av fattigdom kan bygge på økonomisk erfaring, så saknar skremselsperspektiva hans all mogleg erfaringsdokumentasjon.

Ideologisk rørsle. Klimaalarmismen som Grønås gjer seg til talsmann for, er ikkje ein vitenskap, men ei ideologisk rørsle som i sjølve utgangspunktet og i ein skjult agenda er antiindustriell og antisivilisatorisk. Fordi kjende politikarar som Thatcher og Harlem Brundtland såg at rørsla kunne gagne deira eigne politiske formål, fekk dei FN til å engasjere seg i ho. Så fekk vi klimakonferansar, og så vart det oppretta tusenvis av forskarstillingar som tilhengjarane av røsla rann inn i som vatn.

Polittisk støtte. Klimaalarmismen har fått politisk støtte i mange land, for den tonegevande pressa har ikkje vore i stand til å formulere dei enklaste innvendingar som gjeld vitenskaplege spørsmål, ikkje ein gong til at vitenskaplege resultat blir fastlagde politisk før forskinga har teke til. I ein open debatt med dei mange vitkapsfolka som meiner at klimaendringane i det alt vesentlege er naturlege, og med skikkeleg og nøytral pressedekning, ville klimaalarmistane vere hjelpe-

Dei som meiner å ha sleige alarm om klimaendringar har som sin hovudhypotese at auka CO₂-innhald i lufta fører til auka temperatur. I vitenskapen er det slik at når det blir påvist eitt tilfelle der ein hypotese ikkje stemmer, så må hypotesen forkastast, eller i det minste omformulerast.

Men ikkje slik hos klimaalarmistane. Dei berre held fram og leitar etter observasjonar som kan støtte hypotesen, lenge etter at han er funnen å vere

«Klimaalarmismen som Grønås gjer seg til talsmann for, er ikkje ein vitenskap, men ei ideologisk rørsle»

feil, eller falsifisert, som det heiter i vitenskapen.

Når temperaturen ikkje har stige dei siste 10-15 åra, medan CO₂-innhaldet i lufta har auka kraftig, er det klart at den grunnleggjande hypotesen til alarmistane ikkje stemmer. Men det ser ikkje ut til å gjere noko inntrykk, korkje på Grønås eller på den landsdekkjande pressa. Dei burde vakne. Men pressa søv altså sin søtaste klimasøvn.

Tok feil. Ein av dei viktigaste inspiratorane til alarmistrørsla var den engelske vitkapsmannen James Lovelock, som lanserte den vakre tanken om «Gaia», jorda vår, som ein levande og sårbar organisme. I motsetning til dei alarmistiske tilhengjarane sine, har Lovelock innsett at han tok feil: «Vi trudde at alt var soleklart, og det førte til nokre alarmistbøker, mine inkludert. 'But it didn't happen', det skjedde ikkje.» (klimarealistene.com, eit stykke ned i midtspalta). Hadde endå Grønås og dei andre klimaalarmistane vore like observante og ærlege.